

LBRIS

We know
books

SYLVIA DAY

FASCINAȚIA

Traducere din limba engleză
FLORENȚA SIMION

LITERA
București

Capitolul 1

Apa înghețată îmi sfârâia pe pielea care îmi ardea ca focul, usturimea alungând umbrelele unui coșmar pe care nu reușeam să mi-l amintesc în toate amănunțele.

Am închis ochii, lăsând jetul de apă să mă potopească; voiam să mă spăl de spaima și de greața care îmi tăiau picioarele. Un fior de gheață mă străbătu, căci gândul îmi zburase la soția mea. Îngerul meu, care dormea liniștită în apartamentul vecin. Aveam nevoie disperată de ea, voiam să mă pierd în ea și mă uram pentru că nu puteam să fac asta. Nu puteam s-o strâng la piept. Nu puteam să-i acopăr trupul plin de dorință cu al meu și să mă afund în ea, să o las să-mi izgonească amintirile cât mai departe.

– La dracu’!

Mă sprijinisem cu palmele de faianța rece, lăsând potopul înghețat cu care mă pedepseam să-mi pătrundă până în oase. Eram un ticălos egoist. Dacă aș fi fost un om mai bun, m-aș fi ținut cât mai departe de Eva Cross încă din clipa când am întâlnit-o.

În schimb, eu o luasem de soție. Și mai și răspândisem știrea despre căsătoria noastră în toate mijloacele de comunicare existente, în loc să păstrez totul secret, cunoscut doar de o mână de oameni. Ba mai rău încă, din moment ce nu voiam cu nici un chip s-o pierd, trebuia să găsesc o cale să mă revanșez pentru că eram într-atât de distrus, încât nici măcar nu puteam să dorm în aceeași cameră cu ea.

M-am săpunit, îndepărtând rapid sudoarea lipicioasă în care mă trezisem scaldat. Peste câteva minute, m-am întors în dormitor, mi-am tras pe mine o pereche de pantaloni de trening, după care m-am dus în birou. Nu era decât șapte dimineața.

Plecasem din apartamentul pe care Eva îl împărțea cu prietenul ei cel mai bun, Cary Taylor, cu doar câteva ore în urmă, căci voiam s-o las să doarmă un pic înainte să plece la serviciu. Petrecuserăm împreună toată noaptea, unul mai disperat și mai lacom după celălalt. Dar mai era ceva pe lângă asta. Eva era mistuită parcă de o grijă care mă rodea și pe mine, umplându-mă de neliniște.

Soția mea era îngrijorată de ceva.

Mi-am aruncat privirea pe fereastră, de unde se vedea Manhattanul, după care mi-am ațintit ochii asupra peretelui gol, pe care, în același spațiu în biroul din apartamentul nostru de lux de pe Fifth Avenue, tronau fotografiile ale ei și ale noastre. Colajul acela îmi apărea clar în minte, căci în ultimele luni îmi petrecusem ceasuri nenumărate studiindu-l. Cândva, îmi puneam gândurile în ordine privind orașul. Acum, pentru asta îmi era necesar să mă uit la Eva.

M-am așezat la birou, scoțând din adormire computerul cu o mișcare a mouse-ului și oftând din rărunchi când chipul soției mele a apărut pe monitor. În fotografia pe care o pusese pe ecran nu era machiată și cei câțiva pistrii de pe nas o făceau să pară și mai tânără decât cei 24 de ani pe care îi avea. I-am mângâiat din ochi trăsăturile – curba sprâncenelor, strălucirea ochilor cenușii, buzele pline. În clipele când îmi zbura gândul la ea, aproape că îi simțeam acele buze pe piele. Săruturile ei erau binecuvântări, făgăduieli ale îngerului meu, care făcuse să merite să-mi trăiesc viața.

Am oftat apoi, hotărât, și, luând telefonul, am format numărul scurt pentru Raúl Huerta. În ciuda faptului că sunam la o oră foarte matinală, mi-a răspuns imediat; părea foarte treaz.

– Doamna Cross și Cary Taylor se duc azi la San Diego, l-am anunțat, iar la gândul acesta pumnul mi s-a încleștat de la sine. Nu era nevoie să spun mai mult.

– Am înțeles.

– Până la prânz, vreau să am pe birou o fotografie recentă a lui Anne Lucas și un raport detaliat despre locurile unde s-a aflat azi-noapte.

– Cel mai târziu la prânz, confirmă el.

Apoi am închis, rămânând iar cu privirea pierdută pe chipul captivant de frumos al Evei. O surprinsesem într-un moment de fericire, în care nu-și controla expresia feței, într-o stare sufletească pe care eram hotărât să i-o păstrez toată viața. Noaptea trecută însă ea fusese supărată din cauza unei posibile dispute cu o femeie pe care o folosisem cândva. Trecuse ceva vreme de când n-o mai văzusem pe Anna, dar dacă ea era vinovată de supărarea soției mele, avea să dea din nou ochii cu mine. Curând.

Am deschis e-mailul și m-am apucat să-mi triez mesajele, schițând răspunsuri scurte acolo unde era cazul, așteptând să ajung la e-mailul care îmi atrăsese atenția încă din clipa în care deschisese mesajeria.

Am simțit prezența Evei înainte s-o văd.

Mi-am ridicat capul și am încetinit tastarea. Un val de dorință mă cuprinsese, potolindu-mi agitația pe care o simțeam neîncetat când ea nu era lângă mine. M-am lăsat apoi pe spate, ca să o admir mai bine.

– Te-ai trezit devreme, îngerăș.

Eva stătea în cadrul ușii cu cheia în mână, cu părul ei blond răvășit căzându-i foarte apetisant pe umeri, cu obraji și buzele roșii de somn; curbele unduitoare al trupului îi erau ascunse de o bluză scurtă și de pantaloni scurți. Nu avea sutien, iar sânii obraznici se șteau pe sub dungile tricoului de bumbac. Era minionă, făcută să îngenuncheze bărbații, și îmi amintise adesea cât de mult se deosebea de femeile cu care fusesem fotografiat înaintea ei.

– M-am trezit și mi-era dor de tine, îmi răspunse, cu glasul acela ușor răgușit care mă excita întotdeauna. De câtă vreme te-ai sculat?

– Nu de mult, i-am zis, împingând raftul tastaturii, ca să-i fac loc la birou.

Ea se îndreptă spre mine, fermecându-mă fără să-și dea absolut deloc silința. Din clipa în care o văzusem pentru prima oară, știusem că o să mă facă bucăți. Făgăduiala asta îi sticlea în ochi, în felul în care se mișca. Oriunde s-ar fi dus, îi făcea pe bărbați să rămână cu ochii holbați după ea. Să râvnească la ea. Așa cum râvneam și eu.

De îndată ce a ajuns destul de aproape de mine, am prins-o de mijloc și am luat-o la mine în poală. Mi-am lăsat capul în jos, prinzându-i în gură sfârcul prin tricou și sugându-i-l cu sete. Am auzit-o cum gemea, cutremurându-se din cauza senzației, și am zâmbit în sinea mea. Aș fi putut să-i fac tot ce doream. Îmi dăduse dreptul acesta. Era cel mai mare dar pe care îl primisem vreodată.

– Gideon! Își trecea degetele prin părul meu, răvășindu-l.

Deja mă simțeam infinit mai bine. Mi-am înălțat capul și am sărutat-o, gustând aroma de scortişoară a pastei ei de dinți și parfumul care era al ei și numai al ei, mormăind întrebător. Ea îmi atinse obrazul, scrutându-mă cu privirea.

– Iar ai avut un coșmar?

Am oftat din greu. Mereu putea să citească în mine ca dintr-o carte deschisă. Nu știam dacă eu aveam să fiu vreodată în stare de asta.

– Aș prefera să vorbim despre visele pe care mi le inspiri chiar acum, am replicat, trecându-mi degetul mare peste tricoul ud care i se lipise de sân.

– Ce-ai visat?

Am zâmbit ușor, amuzat de insistența ei.

– Nu-mi aduc aminte.

– Gideon...

– Las-o baltă, îngeraș!

Am simțit-o cum se încorda.

– Nu vreau decât să te ajut.

– Și știi și cum.

– Obsedat sexual! pufni ea.

Am tras-o mai aproape de mine. Nu aveam cuvinte să-i spun ce simțeam când era în brațele mele, așa că m-am mulțumit să-mi îngrop fața în scobitura gâtului ei, umplându-mă de aroma prea iubită a pielii sale.

– Asule!

Ceva din tonul glasului ei mă umplea de fiori reci. M-am dat înapoi încet, privind-o scrutător.

– Vorbește!

– În legătură cu San Diego... încep ea, lăsând ochii în jos și mușcându-și buza.

Am rămas tăcut, așteptând să văd unde vrea să ajungă.

– Cei de la Six-Ninths o să fie acolo, zise într-un sfârșit.

Nu încercase să ascundă de mine ceea ce știam deja, iar asta era o ușurare. Dar apoi am fost cuprins de un alt soi de agitație.

– Vrei să-mi spui că e o problemă. Glasul mi-era calm, dar numai așa nu eram.

– Nu, nu e o problemă, spuse ea încet, dar degetele ei îmi răvășeau părul, într-o agitație nepotolită.

– Nu mă minți!

– Nu te mint, zise ea. Trase adânc aer în piept, susținându-mi privirea. Ceva nu e în regulă. Sunt confuză.

– În legătură cu ce, mai exact?

– Nu fi așa, murmură ea. Nu te mai face rece ca un aisberg, ca să mă îngheți și pe mine.

– Scuză-mă, te rog! Faptul că o ascult pe soția mea care îmi mărturisește că se simte confuză în legătură cu alt bărbat nu mă face să mă simt nemaipomenit de bine.

Ea începu să se foiască, vrând să se desprindă din brațele mele, așa că i-am dat drumul, ca s-o pot privi – s-o pot ține sub observație – punând o mică distanță între noi.

– Nu știu cum să-ți explic.

Am ignorat cu bună știință nodul care mi se pusese în gât.

– Încearcă!

– Doar că... murmură ea cu ochii în jos, mușcându-și buza... doar că a rămas ceva... neterminat.

Simțeam că o gheară îmi prinsese pieptul într-o strânsoare de foc.

– Te excită, Eva?

– Nu-i așa, răspunse ea, parcă înțepenind.

– Ce e, vocea? Tatuajele? Scula lui fermecată?

– Oprește-te! Nu mi-e deloc ușor să vorbesc despre asta. Nu face să-mi fie și mai greu!

– Dar și pentru mine e al dracu' de greu, m-am răstit, sărind în picioare.

O măsuram acum cu privirea din cap până în picioare; aș fi vrut să i-o trag și, în același timp, să o pedepsesc. Aș fi vrut să o leg, să o pun sub lacăt, la adăpost de oricine mi-ar fi amenințat stăpânirea asupra ei.

– Eva, s-a purtat ca un rahat cu tine. Ce-i cu tine, ai văzut videoclipul de la *Fata de aur* și ai uitat? Ai nevoie de ceva și eu nu pot să-ți ofer!

– Nu fi măgar! replică ea, încrucișându-și brațele la piept, într-o postură defensivă care mă înfuria și mai tare.

Aveam nevoie de ea deschisă spre mine și blândă. Și uneori mi se făcea frică de cât de mult însemna pentru mine. Era singurul lucru pe care nu-mi puteam închipui că l-aș pierde. Și acum îmi spunea exact ceea nici măcar nu puteam îndura să aud.

– Te rog, nu fi urâcios din cauza asta, șopti ea.

– Ba sunt remarcabil de civilizată, dacă mă gândesc la cât de violent mă simt în clipa asta.

– Gideon!

În ochii ei cenușii se citea vinovăția; apoi, roua lacrimilor apăru în lumina lor. Mi-am întors privirea.

– Nu face asta!

Ea însă mă citise, așa cum mă citea mereu.

– N-am vrut să te rănesc.

Diamantul de pe inelarul ei stâng – semnul că ea era a mea – strălucea în lumină, aruncând scântei de foc pe zid.

– Nu pot să sufăr să fi supărat pe mine. Și pe mine mă doare, Gideon. Nu îl vreau. Jur că nu.

Fără să mă pot liniști, m-am dus la fereastră, încercând să-mi recapăt calmul de care aveam nevoie ca să înfrunt primejdia pe care o reprezenta Brett Kline. Făcusem tot ce-mi stătea în puteri. Rostisem jurămintele, îi pusesem inelul pe deget. O legasem de mine în orice fel cu putință. Dar tot nu era de ajuns.

Orașul se întindea în fața mea, dar priveliștea îmi era ecranată de clădirile mai mari. De la fereastra penthouse-ului, puteam să văd la depărtare de kilometri. Dar din apartamentul din Upper West Side pe care îl luasem lângă cel al Evei, priveliștea era limitată. Nu puteam să văd panglicile nesfârșite ale străzilor înțesate de taxiuri galbene, nici razele de soare scânteind pe geamurile zgârie-norilor.

I-aș fi putut oferi Evei New Yorkul. Îi puteam pune lumea la picioare. Nu aveam cum s-o iubesc mai mult decât o iubeam deja; eram mistuit de iubire. Cu toate astea, un tâmpit din trecutul ei se înghesuia să mă dea la o parte.

Mi-am amintit cum stătea în brațele lui Kline, sărutându-l cu acea disperare pe care ar fi trebuit s-o simtă doar pentru mine. Gândul că era cu putință să-l mai dorească încă mă făcea să-mi vină să distrug ceva. Îmi încheștasem pumnii atât de tare, că mi se vedeau oasele degetelor.

– Trebuie cumva să luăm deja o pauză? Să așteptăm o vreme, ca să-ți scoată Kline îndoielile din minte? Poate ar trebui să fac și eu la fel și să o ajut pe Corinne să-și rezolve problemele

La auzul numelui fostei mele logodnice, am văzut-o tresărind.

– Tu vorbești serios?

Tăcerea care se lăsă apoi între noi era îngrozitoare. Fu însă urmată de:

– Felicitări, idiotule! Ai reușit să mă rănești mai rău decât oricând.

M-am întors chiar în clipa în care ieșea din încăpere, ținându-și spatele drept, încordată. Cheile pe care le folosise ca să descuie rămăseseră pe biroul meu, iar la vederea lor, părăsite acolo, dădea impresia de disperare.

– Oprește-te!

Am prins-o în brațe, iar ea a început să se zbată. Mișcarea asta ne era deja tare cunoscută: Eva fugea, iar eu o urmăream.

– Dă-mi drumul!

Am închis ochii, lipindu-mi obrazul de al ei.

– N-o să permit să fii a lui.

– În clipa asta sunt așa de furioasă pe tine, că-mi vine să te lovesc.

Voiam s-o facă. Aveam nevoie să simt durerea.

– Dă!

Ea își înfipse unghiile în antebrățele mele.

– Lasă-mă jos, Gideon!

Am întors-o cu fața la mine, țintuind-o de peretele de pe hol.

– Ce-ar trebui să fac eu când îmi spui că ești confuză în privința lui Brett Kline? Am impresia că sunt agățat de marginea unei stânci și că-mi alunecă degetele.

– Așa că mă sfășii pe mine ca să poți să te ții? De ce nu-ți intră odată în cap că nu plec nicăieri?

Am rămas cu privirea țintuită pe chipul ei, străduindu-mă să găsesc ceva de spus care să îndrepte lucrurile. Buza ei de jos începuse să tremure, iar eu... am simțit cum mă sfășii pe dinăuntru.

– Spune-mi cum să mă port în situația asta, i-am cerut pe un ton răgușit, prinzându-i încheieturile și strângând-o ușor. Spune-mi ce să fac.

– Vrei să-ți spun cum să te porți cu mine? replică ea, dându-și umerii în spate. Pentru că eu nu sunt în regulă în situația asta. L-am cunoscut pe Brett într-o perioadă din viața mea când eram plină de ură față de mine, dar voiam ca alții să mă iubească. Iar acum el se poartă exact cum voiam să se poarte atunci și asta mă încântă.

– Eva, pentru numele lui Dumnezeu! am exclamat, strângând-o mai tare, lipindu-mă cu totul de ea. Și eu cum de n-ar trebui să mă simt amenințat de asta?

– Ar trebui să ai încredere în mine. Ți-am spus pentru că nu voiam să simți ceva ciudat și să tragi concluzii greșite. Voiam să fiu cinstită cu tine în privința asta, ca să nu te simți amenințat. Știi că trebuie să lucrez la ceva cu mintea mea. În weekendul ăsta mă duc la doctorul Travis și...

– Psihologii nu sunt un tratament... nu sunt deloc!

– Nu țipa la mine!

Mi-am reprimat impulsul de a da cu pumnul în peretele fals din spatele ei. Credința oarbă pe care o avea soția mea în proprietățile vindecătoare ale terapiei mă umplea de o frustrare nebună.

– N-o să ne ducem la un blestemat de doctor de fiecare dată când avem o problemă. În căsătoria asta suntem împreună, noi doi. Nu afurisita de comunitate psihiatrică!

Ea își înalță bărbia, încleștându-și maxilarul cu acea mișcare hotărâtă care mă făcea s-o iau razna. Nu-mi dădea absolut nimic până nu-mi cufundam mădularul în ea. Atunci însă îmi oferea totul.

– Asule, tu poate că nu crezi că ai nevoie de ajutor, dar știu bine că ai.

– Eu de tine am nevoie, am zis, prinzându-i chipul în mâini. Am nevoie de soția mea. Și am nevoie ca ea să se gândească la mine, nu la un altul!

– Mă faci să-mi doresc să nu-ți fi spus nimic.

– Știam cum te simțeai, am zâmbit amar. Văzusem.

– Doamne! Nebun gelos... gemu ea încetișor. De ce nu pricepi cât de mult te iubesc? Brett nu ți-a furat nimic. Absolut nimic. Dar, serios, acum chiar nu vreau să stau lângă tine.

O simțeam cum îmi rezistă, cum mă împinge, încercând să scape. M-am agățat însă de ea, ca și cum ar fi fost un colac de salvare.

– Tu nu-ți dai seama ce-mi faci?

Eva se împlânzi în brațele mele.

– Nu pot să te înțeleg, Gideon. Cum poți să te sucești și să-ți reduci sentimentele la tăcere? Doar știi ce simt eu în legătură cu Corinne, cum poți să mi-o arunci așa în față?

– Tu ești rațiunea mea de a trăi, asta nu am cum să reduc la tăcere, am zis, mângâindu-i obrazul cu buzele. Nu mă gândesc la nimic altceva decât la tine. Toată ziua. În fiecare zi. Tot ce fac, fac cu tine în minte. Nu mai e loc pentru nimic altceva. Și mă ucide când știu că în mintea ta e loc și pentru el.

– Nu mă ascultă.

– Nu te apropia de el, asta-i tot!

– Asta e evitare, nu o soluție, răspunse ea, prinzându-mă de mijloc. Gideon, sunt o ființă distrusă, știi prea bine. Și fac tot ce pot ca să mă reclădesc la loc.

Eu o iubeam exact așa cum era. De ce nu era de-ajuns?

– Datorită ție, sunt mai puternică decât am fost vreodată, continuă ea, dar încă mai există fisuri și, când le descopăr, trebuie să-mi dau seama ce le-a produs și în ce fel să le astup. Pentru totdeauna.

– Ce mama naibii mai înseamnă și asta? am exclamat, în vreme ce mâinile mele se strecurau pe sub tricoul ei, flămânde să-i simtă pielea.

Ea se încordă și mă împinse, respingându-mă.

– Gideon, nu...

Dar i-am pecetluit gura cu buzele, am luat-o în brațe și am întins-o pe jos. Ea se zbătea, făcându-mă să mormăi:

– Nu mi te împotrivi!

– Nu poți să înlături problemele trăgându-mi-o.

– Eu nu vreau decât să ți-o trag.

Mi-am băgat mâna în pantalonii ei scurți, trăgându-i în jos. Eram înnebunit să intru în ea, să o posed, să o simt cum mi se supune. Aș fi făcut orice, numai să reduc la tăcere vocea aia din capul meu care îmi spunea că o dădusem iar în bară. Din nou. Și de data asta, n-aveam să mai fiu iertat.

– Dă-mi drumul! zise ea, rostogolindu-se pe burtă.

Mi-am împletit brațele în jurul soldurilor ei, simțind-o că încerca să se târască, să iasă de sub mine. Ar fi putut să mă dea la o parte de pe ea așa cum învățase, după cum ar fi putut să mă oprească doar cu o vorbă. Cuvântul ei de siguranță...

– Crossfire.

Eva încremeni la auzul glasului meu, la auzul singurului cuvânt care putea să țină în frâu tăvălugul de emoții cu care mă zdrobise.

În tot uraganul acela, se rupsesse parcă o coardă. Mă năpădea o liniște înspăimântătoare, bine cunoscută, reducând la tăcere panica ce-mi zguduise încrederea în mine. Am rămas nemișcat, umplându-mă de acea absență neașteptată a zbuciumului. Trecuse multă

vreme de când nu mai simțisem trecerea aceea amețitoare de la haos la control. Numai Eva mă putea zgudui atât de profund, putea să mă azvârle înapoi într-o perioadă când fusesem la mila oricui și a orice.

– Acum o să încetezi să mi te mai opui, i-am spus liniștit. Și eu o să-mi cer scuze.

Am simțit-o cum se înmoaie în brațele mele. Se supusese brusc, cu totul. Aveam din nou controlul.

Am ridicat-o de jos și am așezat-o în poală. Eva avea nevoie ca eu să dețin controlul. Când eram bulversat, se clătina și ea, iar asta mă zguduia și mai tare. Era un cerc vicios, și trebuia să fiu mai atent să nu intru în el.

– Îmi pare rău.

Pentru că o jignisem. Pentru că-mi pierdusem controlul asupra situației. De când mă trezisem din coșmar nu fusesem în apele mele – iar ea intuise asta – și prin faptul că imediat după aceea mă lovise cu vorbele despre Kline nu-mi lăsase deloc vreme să mă adun.

O să rezolv situația asta cu el. O s-o prind și mai bine pe Eva. Punct. Nu existau alte opțiuni.

– Am nevoie să mă sprijini, Gideon.

– Trebuie să-i spui că ești căsătorită.

– Asta am de gând, murmură ea, lăsându-și tâmpla pe obrazul meu.

Mi-am schimbat poziția, ca să se cuibărească mai bine la mine în poală, și m-am sprijinit de zid, trăgând-o mai aproape de mine. Ea își încolăci brațele pe după gâtul meu, făcându-mă să mă simt iar stăpân pe mine.

– Asule... spuse, în timp ce-și trecea mâna peste pieptul meu.

Îi cunoșteam prea bine tonul ademenitor din glas. Într-o clipă m-am excitat nebunește; îmi fierbea sângele în vene. Eva se excitase supunându-mi-se, iar reacția aceasta mă înnebunea cum nu reușea nimic altceva s-o facă.

Mi-am băgat mâna în părul ei, trăgând-o ușor de buclele de aur, uitându-mă cum ochii cenușii i se închideau pe jumătate datorită senzației. Era biruită, era în puterea mea și îi plăcea la nebunie. Avea nevoie de asta, la fel de mult ca și mine.